

Fecske Csaba

ANYEGIN ELKALLÓDOTT LEVELE

sokat gondolok magára mostanában
ott rejtőzött valahol agyam rejtett zugában
és most megcsillant mint tócsa a napsütésben
ki hitte volna még tegnap nem gondoltam én sem
hogy így lesz életem spirituális része lett
ez az egész olyan váratlan annyira meglepett
hogy válaszol majd nem is reméltem
magával így reményt fájdalmat cseréltem
észrevétlenül bőröm alá költözött ráfonódott
a csontjaimra nem tudom a közelség mire ad módot
ne féljen nem kérek semmit magától
amit érzek gondolok néha röpit néha meg gátol
azt mondja a bölcs hogy más a szó és más a tett
egy költő pedig hogy csak az van ami lehet
úgy gondolni magára ahogyan én gondolok
talán tapintatlanság de jó okom van rá
minden kis gesztusát dekódolom merész
fölismerések mocsaráig jutott az ész
elképelem és ez olyan jó hogy megfogom a kezét
„ha Istent ismer gondolatban se vét” hát jó
visszafogom magam csak az legyen de az nagyon
ami van elhasználódik elvásik az ember míg eljut
a tündöklő pillanat peremére – a vágyig
melynek sötétlő mélyén ott a másik

leszáll az októbertvégi est vigasztalanul esik
a világ elveszítette vidámabb színeit
a zöld sárga lett majd barnaként szelelt el
szél-kócolta dáliákat tett a vázába reggel
a lecsupált kertben még tartja magát néhány zaklatott
őszirozsa és dália megérhetnek még egy-két napot
beleremeg amikor kinéz a párás ablakon

hova menekülhetne nem mutatja semmi nyom
sorstársának érzi a megnyomorított kert
ahol a szél nedves szirmokat és leveleket emelget
s messze a folyóparton túl sovány fák mögött
hatalmas fehér báláit görgeti a köd
ősz van nagyon de még nincs veszve
minden jöhet szép és jó életembe

lehet hogy egyszer majd meglátogatom
addig is ezt a reményt pátyolgatom
rejtegetem fényesítgetem a bőrömön összegyűlt
napfényt viszem el magának
melegét életem legszebb nyarának
sose kérdeztem még volt-e valaha boldog
voltak-e vannak-e álmai a boldogság tudom mindig
egy fűszál éjjelében tűnik tova
ami emberi csak annyira örök mint vízbe dobott
kő nyomán hangtalanul gyűrűző vízkörök
egy perc sem telik belé és elsimulnak
ránctalan víztükör rejti a mélyt a múltat
a kezdet nem ezt ígérte sokat veszítettünk
de azért még így is megérte sok szép lett
általunk megélve mindazért amit kaptunk és kapunk még
itt vagyunk cserébe éjszaka lesz ha vége a napnak
véget ér az éj és itt a reggel a semmi gödreit
próbáljuk betömni életünkkel mindig minden
átadja helyét valami másnak szeretünk
így vetünk tört a halálnak nem tudom eloltani
a tüzet mely lefojtva izzik bennem szakadatlan
Istenem hol vagyok magamra maradtam
vigyázzon eltörök ha durván eltaszít
csorba edénye leszek az eljövendő időnek
mosolyt cseréljünk inkább mint könnyet
adjon lehetőséget hogy szépen visszavonuljak
én nem tudok összekötni jelent és múltat
néha úgy gondolom hogy megszökött innét
és falura költözött ahol csönd van és nyugalom

szívét szelíden körbefolyja az idő
tűnődve gondol az elmúlt és jövődő napokra
kicsiny szigetének uralkodója foglya
ki tudja mit visz és mit hoz a holnap
semmi sem múlik el egészen lesz ami volt
és lesznek akik valaha voltak

ARANYJÁNOSUL

Este van, elvonult a nap nyugalomba,
hallgatag avar lett az eperfa lombja,
gazdátlanul hagyta a rigó a füttyét,
nyomasztó tud lenni, jaj, az egyedüllét.

A remény, miszerint olyan nagyon jó itt,
sajnos az életben nem igazolódik.
Nézd az őszi kertben kornyadozó rózsát,
megtudod egyhamar, mi is a valóság.

Tán egy éhes borjú, amelynek az anyja
tőgye elapadván egyfolytában nyalja.
De anyai nyállal nem telik a bendő,
hogy keservesen bőg, az sem elegendő.

Ha már egyszer idepottyantunk a földre,
lássuk mit kaptunk, s mit hagyunk örökbe?
Paradicsomot, vagy elhanyagolt portát,
ahol egy dühödt eb próbálgatja torkát.

Egy kései vendég csángál a kocsmából,
látszik Bacchussal jó kapcsolatot ápol.
Nem tér ki előle, nekimegy a falnak,
nagyot koppan akkor, azután elhallgat.

Ballag egy cica is, egerészni lusta,
egy egész napot is könnyen átaludna.
Ajtó előtt hasal egy kopott szőrű eb,
az ő sorsánál nincs semmi keservesebb.

Bocsásson meg nekem jó Arany János úr,
az ember néha úgy elaranyjánosul,
verseket csiholna, szikrát a kovakő,
de amit ő alkot, elmossa az idő.

MORZSÁK

úgy hullott alá
mint ágról a falevél
pedig madár volt

egyetlen rózsa
és mennyi tövis őrzi
mégis elhervad

azt adtad nekem
ami terhedre volt már
a hűségedet

magadra hagytál
szenvedélyes magány ez
boldogság-próba

tüntöd szélcsendje
ez már a semmiben is
megkapaszzkodhatsz

időm kávéjában
áthajolva nézek a
halál tükrebe

a szárnyam vagyok
vagy az a féreg amit
fölrepít a szárny

a búcsúzó nyár
ősz hajszála libben a
lengé ökörnyál
a rigók vidám
fütytyében élsz majd tovább
nyomorult féreg

nézek utánad
mint becsukott ajtó
rejt el a hátad

emlékeink mint
pohár alján összegyűlt
teaüledék

a csönd szívébe
döfi sugarát a nap
rigószik a kert

HALTATÓ

Kókadt fejjel alszik a tűz,
perceg az üszkös farakás,
alszik édesanyád, a láng,
aludj el te is, kis parázs.

Hamu lesz majd, könnyű füst,
a csöndben pici roppanás.
Felhőt híz fejére a hold,
alszol már te is, kis parázs.